

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 199/03-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť R. T., bytom B., vo veci porušenia základných práv postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 129/95 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. T. **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2003 doručená sťažnosť R. T. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 129/95.

Zo sťažnosti vyplýva, že dôvodom na podanie sťažnosti je rozsudok okresného súdu č. k. 4 C 129/95-38 z 30. apríla 1999, v ktorom boli porušené základné práva.

Sťažovateľ uvádza, že porušovanie jeho práv vidí predovšetkým v tom, že rozsudok okresného súdu bol vyhlásený v čase jeho pobytu mimo územia Slovenskej republiky v jeho neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti jeho syna ako splnomocneného zástupcu.

Sťažovateľ poukazuje na to, že na základe rozsudku okresného súdu došlo 8. januára 2001 k postúpeniu pohľadávky GROM, spol. s r. o., na JUDr. J. L., ktorý ako oprávnený podal okresnému súdu návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia zrážkami z dôchodku povinného, na základe čoho Sociálna poisťovňa vykonáva zrážku z dôchodku sťažovateľa. Dňa 24. júna 2002 podal Krajskému súdu v Bratislave návrh na zrušenie rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 129/95-38 a 12. mája 2003 podal sťažnosť na prietahy v súdnom konaní Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu „ ... zrušiť rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. vedený pod číslom 4 C 129/95-38 so všetkými dôsledkami, náležitosťami a kompenzáciou“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúmal jej náležitosti upravené v § 20 ods. 1 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde omeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť.

Ústavný súd zistil, že rozsudok okresného súdu č. k. 4 C 129/95-38 z 30. apríla 1999, ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľa, bol doručený 30. júna 1999 splnomocnenému zástupcovi sťažovateľa R. T. ml., ktorý 14. júla 1999 zásielku vrátil okresnému súdu. Zástupca zásielku vrátil súdu napriek tomu, že na jej prevzatie bol 27. apríla 1999 riadne splnomocnený sťažovateľom. Potvrďuje to splnomocnenie, ktoré predložil sám sťažovateľ. Podľa obsahu splnomocnenia (časovo neobmedzeného) bol syn sťažovateľa splnomocnený na preberanie a podávanie písomností bez toho, aby sa obmedzil okruh týchto písomností. Rozsah splnomocnenia na preberanie rozsudkov vyplýva aj z toho, že syn sťažovateľa bol oprávnený podať odvolania. Z tohto úkonu sťažovateľa vyplýva, že napadnutý rozsudok bol riadne doručený jeho zástupcovi (splnomocnenie nebolo v dobe doručovania odvolané). Preto v skutočnosti rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť uplynutím 15. dňa po doručení synovi sťažovateľa, a nie ako to vyznačil okresný súd po doručení rozsudku opatrovníkovi. Ustanovenie opatrovníka bolo v tomto prípade nadbytočné a nemení nič na tom, kedy došlo k účinnému doručeniu rozsudku sťažovateľovi, resp. jeho splnomocnenému zástupcovi.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň doručenia rozsudku okresného súdu splnomocnenému zástupcovi sťažovateľa, ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľa, t. j. 30. jún 1999, resp. deň, keď sa sťažovateľ dozvedel o rozhodnutí okresného súdu – 28. jún 2001, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 14. august 2003, ústavný súd uzavrel, že lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť, a preto ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Ústavný súd pripomína, že ak by nebol napadnutý rozsudok riadne doručený doposiaľ, musel by sťažovateľ postupovať iným spôsobom než zvolil, keď podal sťažnosť ústavnému súdu, t. j. musel by požiadať o jeho riadne doručenie a preukázať, že k riadnemu doručeniu nedošlo napriek vyznačenej právoplatnosti. Taký stav vecí by však súčasne vylučoval zatiaľ právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2003